

Prima parte

Lasciatemi morire,
Lasciatemi morire!
E chi volete voi che mi conforte
In così dura sorte, in così gran martire?
Lasciatemi morire, lasciatemi morire!

Seconda parte

O Teseo, o teseo mio, sì
Che mio ti vo' dir,
che mio pur sel,
Benchè t'involi, ah! crudo, agli occhi miei.
Volgiti, Teseo mio, volgiti, Teseo,
o Dio!
volgiti in dietro a rimirar colei
Che lasciato ha per te la patria e il regno,
E in queste arene ancora,
Cibo di fere dispietate e crude,
Lascierà l'ossa ignude.
O Teseo, o teseo mio
Se tu sapessi, o Dio, se tu sapessi, ohimè!
Come s'affanna la povera Arianna,
Forse, forse pentito
Rivolgeresti ancor la prora al lito.
Ma, con l'aure serene
Tut e ne val felice ed io qui piango;
A te prepara Atene liete pompe superbe,
ed io rimango cibo di fere in solitarie arene;
Tu l'un e l'altro tuo vecchio parente Stringerai
lieto,
ed io Più non vedrovi, o madre, o padre mio.

Terza parte

Dove, dove è la fede,
Che tanto mi giuravi?
Così ne l'alta sede
Tu mi ripon degl'avi?
Son queste le corone,
Onde m'adorni il crine?
Questi gli scettri sono,
Queste le gemme e gli ori:
Lasciarmi in abbandono
A fera che mi stracci e mi divori?

Eerste deel

Laat me sterven,
laat me sterven!
Wie zou mij kunnen troosten
in mijn bitter lot, in mijn ondraaglijk lijden?
Laat me sterven, laat me sterven!

Tweede deel

O Theseus, mijn Theseus, ja
Ik wil je nog de mijne noemen,
want je behoort me toe, hoezeer jij,
ach wreedaard, ook mijn ogen ontvlucht.
Keer terug, mijn Theseus, keer terug, Teseo,
o God!
Keer terug en aanschouw haar
Zij die voor jou haar land en koninkrijk verliet
en op dit strand,
ten prooi aan meedogenloos wrede dieren,
slechts haar naakte gebeente zal achterlaten.
O Theseus, mijn Theseus,
Als je wist, o God, ach, als je wist, wee mij!
Hoe vreselijk die arme Ariadne lijdt,
misschien zou je dan berouw tonen
en weer op deze kust afstevenen.
Maar in de kalme zeewind vaar jij gelukkig heen,
en ben ik het die ween.
Jou bereidt Athene een feestelijk onthaal,
en ik blijf achter, ten prooi aan wilde dieren op
deze verlaten stranden.
Blij zul jij je grijze ouders een voor een omhelzen,
en ik zal noch mijn moeder, noch mijn vader ooit
weezien.

Derde deel

Waar, waar is de trouw,
Die jij me zo plechtig hebt gezworen?
Is dit de voorouderlijke troon
die je mij beloofd hebt?
Zijn dit de kronen
waarmee je mijn hoofd tooit?
Zijn dit de scepters,
de juwelen en gouden ornamenten:
Mij achterlaten, overgeleverd aan wilde dieren
die me verscheuren en verslinden?

Ah Teseo, ah Teseo mio,
Lascierai tu morire,
In van piagendo, in van gridando aita,
La misera Arianna
Che a te fidossi e ti die' gloria e vita?

Quarta e ultima parte

Ahi, che non pur risponde,
Ahi, che più d'aspe è sordo a'miei lamenti,
O nembi, o turbi, o venti,
Sommergetelo voi dentr'a quell'onde.
Correte, orchii e balene,
e de le membr'immonde
empiete le voragini profonde.
Che parlo, ahi, che vaneggio?
Misera, ohimè, che chieggio?
O Teseo, o Teseo mio,
Non son, non son quell'io,
Non son quell'io che i ferii detti sciolse: Parlò
l'affanno mio, parlò il dolore;
Parlò la lingua sì, ma non già il core.

Ach Theseus, o mijn Theseus,
laat je mij sterven,
Tevergeefs wenend, om hulp schreeuwend,
De ongelukkige Ariadne,
Die jou vertrouwde en je roem en leven schonk?

Vierde en laatste deel

Ach, hij antwoordt niet eens.
Ach, stokdoof is hij voor mijn weeklachten.
O donderwolken, hozen en winden,
Laat hem verzwolgen worden door deze golven.
Snelt toe, zeemonsters en walvissen,
en vul met zijn vuige lijf
de gapende diepten.
Wat zeg ik, ach, wat ijel ik?
Och ik ellendige, wat verlang ik?
O Theseus, o mijn Theseus,
Niet ik, ik ben het niet,
Ik was het niet die deze dwaze woorden sprak:
Mijn ontredde ring sprak, mijn verdriet:
Mijn tong sprak wel, maar niet mijn hart.

Gesualdo (1566-1613) & Stravinsky (1882-1971) **Da pacem, Domine**

Da pacem, Domine,
in diebus nostris:
quia non est alius
qui pugnet pro nobis,
nisi tu, Deus noster.

Geef vrede, Heer,
in onze dagen:
want er is geen ander
die voor ons strijdt
dan Gij, Onze God.

Robert Heppener (1925 -2009) **Bruchstücke eines alten Texten**

(Psalm 43)
daß ich hineingehe zum Altar Gottes, zu dem
Gott, der meine Freude und Wonne ist, und dir,
Gott; auf der Harfe danke, mein Gott!
Was betrübtest du dich, meine Seele, und bist
so unruhig in mir? Harre auf Gott;
denn ich werde ihm noch danken, daß er
meines Angesichts Hilfe und mein Gott ist.

Dan zal ik naderen tot het altaar van God,
tot God, mijn hoogste vreugde.
Dan zal ik u loven bij de lier, God mijn God.
Wat ben je bedroefd, mijn ziel, en onrustig in
mij. Vestig je hoop op God,
eens zal ik hem weer loven,
mijn God die mij ziet en redt.

Mark van Platen (1925): **Lecture de Cioran**

Soudain, en deçà de tout,
je glisse vers le point d'inexistence
de chaque objet.
Le moi: une étiquette.
Parallèle à mon visage,
je me mire dans mes regards.
Chaque chose est autre,
tout est autre.
Quelque part, un oeil.
Qui m'observe?
J'ai peur, et puis je suis extérieur à ma peur.
Hors des instants et hors du sujet que je fus,
comment m'affilier au temps?
La durée se momifie,
le devenir est devenu.
Plus aucune parcelle d'air où expirer,
où crier.
Le souffle est nié, l'idée se tait, l'esprit fut.
J'ai traîné tous les oui dans la boue,
et ne colle pas plus au monde
que l'anneau au doigt du squelette.

E.M. Cioran, 'Déchets de tristesse I'
La Tentation d'exister
(Editions Gallimard, 1956)

Plotseling schiet ik tekort in alles
en val naar een punt van niet-bestaan van de
dingen die me omringen.
Het ik: een etiket.
Ik spiegel me, parallel aan mijn gezicht,
in mijn blikken.
Elk ding is anders,
alles is anders.
Ergens een oog.
Wie houdt me in de gaten?
Ik ben bang, vervolgens sta ik buiten mijn angst.
Hoe moet ik de draad van de tijd weer oppakken,
nu ik me buiten de ogenblikken bevind en buiten
het subject dat ik was?
Het tijdsverloop is gemummificeerd,
wording is geworden.
Geen luchtbel meer waarin ik kan ademen
of schreeuwen.
Adem wordt ontzegd, idee valt stil, geest was.
Elk 'ja' heb ik door het slijk gehaald
en ik ontval de wereld
als een ring de vinger van een skelet.

Vertaling: Maarten van Buuren

Til Ungdommen Tekst: Nordahl Grieg Arr. Henning Sommero

Het gedicht Aan de jeugd (Til ungdommen) werd in 1936 geschreven door de Noorse dichter Nordahl Grieg. Het gedicht spoort jongeren aan om in verzet te komen tegen de dreiging van het opkomende fascisme en te strijden voor wat we later mensenrechten zijn gaan noemen. De woorden van het gedicht geven mensen moed en hoop en al tijdens de Tweede Wereldoorlog verkreeg het in Noorwegen veel bekendheid. Daarna maakten steeds nieuwe generaties er kennis mee, mede omdat het in 1960 het op muziek werd gezet en daarna overal werd gezongen. Ook door de jongeren op Utøya, overlevenden van de aanslag in 2011 vertelden dat zij kracht aan de tekst ontleenden en ook bij de herdenking werd het gezongen.

Zie voor meer info: https://nl.wikipedia.org/wiki/Til_ungdommen

Til Ungdommen

Kringsatt av fiender, gå inn i din tid!
Under en blodig storm – vi dig til strid!
Kanskje du spør i angst, udekket, åpen:
hvad skal jeg kjempe med, hvad er mitt våpen?

Her er ditt vern mot vold, her er ditt sverd:
troen på livet vårt, menneskets verd.
For all vår fremtids skyld, søk det og dyrk det,
dø om du må – men: øk det og styrk det!

Voor de Jeugd

Vijanden om je heen; dit is je tijd
In bloedig stormgeweld trek je ten strijd
Angstig vraag je jezelf, kwetsbaar geschapen
Wat zal mijn strijdplan zijn, wat is mijn wapen.

Hiermee ben jij beschermd, hier is je zwaard
Dat wij geloven in mens'lijke waard'
Voor onze toekomstdroom, zoek en bewerk het
Sterf als het moet – maar voed en versterk het.

Stilt går granatenes glidende bånd.
Stans deres drift mot død, stans dem med ånd!
Krig er forakt for liv. Fred er å skape.
Kast dine krefter inn: døden skal tape!

Edelt er mennesket, jorden er rik!
Finnes her nød og sult, skyldes det svik.
Knus det! I livets navn skal urett falle.
Solskinn og brød og ånd eies av alle.

Da synker våpnene maktesløs ned!
Skaper vi meneskeverd, skaper vi fred.
Den som med høire arm bærer en byrde,
dyr og umistelig, kan ikke myrde.

Dette er løftet vårt fra bror til bror:
vi vil bli gode mot menskenes jord.
Vi vil ta vare på skjønnheten, varmen –
som om vi bar et barn varsomt på armen!

Stil fluisteren wapens hun giftige taal
Stop nu hun zucht naar dood, stop ze massaal
Oorlog veracht het leven, vrede is maken.
Geef al je krachten om het sterven te staken

Edel de mensheid en de aarde gevuld!
Nood en ellende worden niet meer geduld!
Breek het! In levensnaam, onrecht moet vallen
Warmte en brood en ziel behoren aan allen.

Dan vallen machteloos de wapens teneer
Scheppen wij vrede, elke dag weer
Wie met zijn rechterarm schatten moet tillen
Dierbaar, onmisbaar, kan geen bloed meer
verspillen.

Dit nu beloven wij, elkaar welgezind,
Zorgen voor al wat zich op aarde bevindt
Wij zullen passen op het schone en warme
Dat koest'ren wij als een kind in de armen.

Vertaling: Willem Hoekstra & Dick Bruinsma

Rosie (African American Prison Work Song)

Be my woman gal ill - be your man
be my woman gal ill - be your man
everydays sunday dollar - in your hand
everydays sunday dollar - in your hand
stick to the promise gal - you made me
wasnt gonna marry me till - i go free
i go free lordy - i go free
wasnt gonna marry me till - i go free
woah Rosie - Oh Lord, gal
woah Rosie - Oh Lord, gal
when she walks she reels and - rocks behind (2x)
aint that enough to worry - convicts mind (2x)

Word mijn vrouw mijn liefje en ik – word jouw man
Word mijn vrouw mijn liefje en ik – word jouw man
Elke dollar loon – geef ik aan jou
Elke dollar loon – geef ik aan jou
Blijf bij je belofte liefje – die je deed
Want je zou me trouwen als ik – vrij zou zijn
Ik kom vrij, God – ik kom vrij
Want je zou me trouwen als ik – vrij zou zijn
Oh Rosie – oh God, meid
Oh Rosie – oh God, meid
Als ze loopt en zwiert en – alles deint
Een kwellende gedachte bij - dwangarbeid

Giuseppe Verdi: **Va pensiero** (Slavenkoor uit Nabucco)

Va, pensiero, sull'ali dorate;
va, ti posa sui clivi, sui colli,

Vlieg, gedachte, op gouden vleugels;
strijk neer op glooiingen en heuvels,